

A WINDSORI VÍG NŐK – vagy amit akartok

Shakespeare vígjátékát átdolgozta : László Tibor

**Szereplők: Sir John Falstaff
Nemes Keszeg András
Caius doktor
Ford úr
Fordné asszony
Page úr
Page-né asszony
Anna Page
Fogadós
Sürge asszony
Fenton úr
Mária, szolgáló
Valérián, inas
Rugby, inas**

1. FELVONÁS

1. szín: a fogadóban

(Mária, szolgáló a fogadóban, Sir John Falstaff jön igen másnaposan.)

- Mária - Istenem, hogy néz ki, Sir!
 Falstaff - Ne kárálj! Hozz kávé! Sokat és erőset.
 Mária - Nem lesz ennek jó vége. A sok tivornya tönkre teszi. És tele van a város a viselt dolgaival. Ki fogják innen útálni, meg azt a gügye lovagot is, akit ide hozott.
 Falstaff - Kiről beszélsz? Nemes Keszeg Andrásról?
 Mária - Róla hát.
 Falstaff - Pedig van olyan dalia, mint akárki más a városban.
 Mária - Kellenek is ide daliák!
 Falstaff - Csakhogy ez olyan dalia, akinek háromezer dukátja van egy évben.
 Mária - A következő évben meg egy dukátja sincs. Hiszen oly bolond és úgy tékozol.
 Falstaff - Hogy beszélsz róla! Jól brácsázik, és három-négy nyelven tud – néhány szót – könyv nélkül. A természet nagyon sokoldalú tehetséggel áldotta meg.
 Mária - Csak éppen természetes ésszel nem. Mert a sok oldala közül az egyik az, hogy bolond, a másik az, hogy nagy kötekedő. És ha harmadiknak nem volna ráadásul gyáva is, ami fékezi a kötekedő hevét, az okosok szerint hamar megismerné a sírgödört.
 Falstaff - A keservit. Csirkefogók és rágalmazók, akik így beszélnek róla. Kik azok?
 Mária - Akik még azt is hozzáteszik, hogy minden éjjel berúg a Sir társaságában.
 Falstaff - A nemesi becsületre és a szép nőkre iszunk. És erre mindaddig iszom, míg lyuk van a gigámon és bor a hordóban. Gyáva lókötő, aki nem iszik a becsületre meg a nőkre, míg nem forog vele a világ. Kérdezze meg, mert itt jön Keszeg András úr.

(Keszeg jön)

- Keszeg - Ki ez a hölgy a társaságodban?
 Falstaff - Hiszen ismered. Itt szolgál a fogadóban.
 Keszeg - Nem hiszem, hogy mélyrehatóan ismerném. Ha itt szolgál, nekem mivel tud szolgálni?
 Mária - Vigye innen a kezét, vagy fejére öntöm, amit a gyomrába szántam.
 Keszeg - A fejemnek így sem, úgy sem használ.
 Falstaff - Lovagom, egy pohár aszúbert beléd. Mikor láttalak ilyen levertnek?
 Keszeg - Életemben sem, azt hiszem. Hacsak nem, amikor az aszúbert vert le. Azt hiszem, néha egy fikarccal sincs több eszem, mint bármelyik más kereszténynek, mint bárki más közönséges emberfiának, de nagy marhahús evő vagyok, és gyanakszom, hogy ez árt meg az eszemnek.
 Falstaff - Kétségtelen.
 Keszeg - Holnap hazalovagolok, Sir John.

Falstaff - Ugyan mért, drága lovagom?
 Keszeg - Mert fájdalmasan üres a zsebem.

(A Fogadós jön Caius doktorral)

Fogadós - Itt van Sir John. Neki mondja, ne nekem!
 Caius - Sir John Falstaff, ön megsértett engem.
 Falstaff - Bizonyos mértékig elismerem.
 Caius - Az elismerés még nem elégtétel, igaz-e Fogadós uram? Megsértett engem, valóban megsértett, egyszerűen megsértett, higgyen nekem, a lovag a tanúm, hogy megsértett.
 Falstaff - És, Caius uram, bepanaszolsz a királynál?
 Caius - Lovag, te megverted az emberemet, lelőtted a szarvasomat és betörtél a vadászlakomba.
 Falstaff - És nem csókoltam meg a vadőröd lányát?
 Caius - Elég. Ezért felelni kell.
 Falstaff - Nyomban megfelelek rá: mindezt megtettem. Most megfelelek.
 Caius - Átadom az ügyet a Tanácsnak.
 Falstaff - Inkább én adok neked tanácsot: tanácsosabb, ha titokban tartod, mert még kinevetnek.
 Caius - Nemes Keszeg uramat idéztetem tanúnak a viselt dolgait bizonyítani.
 Keszeg - Én, ha a Tanácsba megyek, oda nem tanúskodni, de vádolni megyek.
 Falstaff - Keszeg! Beverem a fejed. Mi panaszod van ellenem?
 Keszeg - Istenemre, uram, sok minden van a begyemben ellened, és a tolvaj, gaz Fogadós ellen. Leitattak, végül pedig megloptak.
 Falstaff - Te, Keszeg!
 Fogadós - Keszeg uramat erőszakkal itatni olyan, mint a halat vízbe kényszeríteni. A rendelt borral gyakran jártam az asztalánál, de a zsebében nem jártam. Máshol keresse pénze szabadítóját. Én örülnék, ha a szállásdíjhoz jutnék valahogy.
 Falstaff - Doktor uram! Néhány kupa bor mellett hamarabb békét lelünk, mint a Tanácsban.
 Caius - Arra nem reflektálok. Még találkozunk.

(Caius elmegy)

Falstaff - Tehát a pénztelenség fájjalja a fejed ma reggel. Gyere öcsém, volna egy szavam hozzád. Valóban, öcsém, van ám itt valami, ami mintha ajánlat volna, amolyan ajánlatféle. Értesz engem?
 Keszeg - Igen, uram. Meglátod, okos leszek. Azt teszem, ami ésszerű.
 Falstaff - Előbb csak érts meg!
 Keszeg - Azt teszem, uram.
 Fogadós - Hegyezze a fülét erre a dologra, Keszeg uram, majd én lefestem az ügyet magának, ha meglesz hozzám a kapacitása.
 Keszeg - Kapacitáltak már, hogy a lovamat eladjam. Nem szívesen tenném. Meg nagy kérdés, hogy mennyiért.
 Fogadós - Nem ez a kérdés. A kérdés a kegyelmed házasságáról szól.
 Falstaff - Úgy ám, ez a dolog veleje, öcsém.
 Fogadós - A legvelőbb veleje: Page Anna kisasszonnyal.

- Keszeg - Hát ha erről van szó, én kész vagyok elvenni őt bármilyen ésszerű feltétel mellett.
- Falstaff - Öcsém, Keszeg András, tudnád-e őt szeretni?
- Keszeg - Remélem, uram, fogom tudni, mint ésszerűen viselkedő emberhez illik.
- Fogadós - Ezt kell tennie. Hajlandó-e jó hozománnyal elvenni őt?
- Keszeg - Jó hozománnyal? Ennél nagyobb dologra is hajlandó vagyok, ha Sir John bátyám kéri.
- Falstaff - Nem, érts meg, édes öcsém: amit teszek, a te kedvedért teszem. Tudnád, szeretni a lányt?
- Keszeg - Elveszem őt, uram. Ha a szerelem kezdetben nem is lesz nagy, azt az Ég megfogyatkozathatja, mikor jobban megismerjük egymást. Remélem, a közelebbi ismeretséggel együtt növekszik a lebecsülés is, de ha azt mondja: „vedd el”, én elveszem.
- Fogadós - Ez nagyon okos válasz, éppen csak hogy...
- Keszeg - Csak hogy azt beszéljük, a Doktor is keresi Anna kegyeit.
- Falstaff - A Doktor nem kell neki, nem akar ő férjhez menni egy ilyen savanyú emberhez. Magam hallottam, meg is esküdött erre.
- Keszeg - Rám nem mondhatná, hogy savanyú vagyok. Sőt. A leghőbörödöttebb alak vagyok a világon. Szeretem a tréfát, és élvezem a murit is, néha mindkettőt egyszerre. Maradok hát még egy hónapig.
- Fogadós - Mari!
- (Mari bejön)
- Fogadós - Lódulj, és kérdezősködj, merre van a doktor Caius háza. Ott lakik bizonyos Sürge asszony, aki valami dajkaféléje neki, vagy szakácsnéja, vagy mosónéja, vagy mosogatónéja.
- Mari - Jól van, uram.
- Fogadós - Nem, még nincs jól. Viszel neki egy levelet. Mert az egy olyan nő, aki a legbizalmasabb viszonyban van Page Anna kisasszonnyal, és a levél azt szolgálja, hogy megkérje és eszközölje őt arra, hogy szorgalmazza Keszeg úr vágyakozásait Page Anna kisasszonynál.
- Falstaff - Póstás nekem is elkelve. Levelet küldenék a Ford és a Page házakhoz.
- Fogadós - Legényeik bent iszogatnak. Küldöm őket.
- (Fogadós és Mari elmegy)
- Falstaff - Elmondom, mi van a begyemben.
- Keszeg - Két rőfnyi háj, vagy több is.
- Falstaff - Semmi humor, öcsém. Való igaz, hogy nem vagyok hastalan, de hasztalan sem akarom vesztegetni az időmet. Röviden: udvarolni szándékozom Ford feleségének. Jó fogadást sejtek nála. Társalog, előzékeny, kihívóan kacsintgat. Bizalmas viselkedését én könnyen megfejtem: magaviseletének végső szava jó angolra fordítva ez: „Én Sir John Falstaffé vagyok.”
- Keszeg - Jól lefordította. Tisztességesből angolra.
- Falstaff - Írtam hozzá egy levelet, itt van, ni. És íme egy másikat Page feleségéhez, aki szintén jó szemmel pillogott rám. Tagjaimat a legfigyelmesebb pillantásokkal vizsgálta, szemének sugara egyszer lábamat aranyozta be, másszor tekintélyes hasamat.

Keszeg - Trágyadombra is süt a Nap.
 Falstaff - Köszönöm. Éreztem, hogy szemének étvágya fölperzsel engem, mint valami gyújtólencse. Íme egy levél hozzá is. Ő is erszényhordozó, mint Fordné, csupa arany és bőség. Kincstári felügyelője leszek mindkettjüknek, ők legyenek Elő- és Hátsó-Indiám, mindkettővel kereskedem. És hogy megkapom őket, arról kezeskedem.

(Jön a két szolga: Valérián és Rugby)

Falstaff - Melyiktek ismeri a városban Fordékat?
 Valérián - Mindketten ismerjük, de én szolgálom is.
 Rugby - Én pedig Page-éknél dolgozom, ha nagyon muszáj.
 Falstaff - No, tiszteletre méltó süvölvények! Itt van egy-egy levél. Vidd ezt a levelet Page-néhez, te pedig ezt Fordnéhoz. De nehogy dobra verjétek ám! Itt van egy-egy jól csengő pecsét a titokra. A másikat biztosan megkapjátok asszonyotoktól, ha jól szolgáltok.

(Falstaff és Keszeg elmegy)

Valérián - Pénzt a zsebbe, levelet a kézbe. Ezzel azért még nincs vége.
 Rugby - Te valamit forralsz. Asszonyodat leleplezni?
 Valérián - Jobb vele jobban lenni, de még jobb két urat szolgálni.
 Rugby - Úgy e levél titkát Page-nek mondom el.
 Valérián - S én fölfedem majd Ford előtt, hogy Falstaff gaz csibész, erszényt, erényt, a nőt, meg őt ágyban gyalázni kész.
 Rugby - Ne hűljön kedvem nedve: feltüzelem Page urat, hadd keverjen mérget.
 Valérián - Keverjünk mi is, ez szül újabb érmet.

(Mindketten el)

2. szín: Caius doktornál

(Mária a levéllel Sürge asszonynál)

Sürge asszony - Nem láttad jönni a gazdát, Caius doktort? Mert ha jön, és talál valakit a házában, akkor nagy baj lesz itt az isteni türelemmel és a királyi angol nyelvvel. Te a fogadóban szolgálatsz?
 Mária - Úgy ám, jobb híján.
 Sürge asszony - És Keszeg úr a gazdád?
 Mária - A fogadás. A levelet tőlük hoztam.
 Sürge asszony - Nem olyan kerek szakálla van?
 Mária - Az aztán nem. Csöpp kis arca van szürke bajusszal.
 Sürge asszony - Lágy kedélyű ember, ugye?
 Mária - Úgy ám, valóban, de azért keménykezű, verekedős is, mint a többi.
 Sürge asszony - Hogy mondd? Emlékeznem kell rá. Nem hordja-e fenn az orrát, nem lépdel-e peckesen?
 Mária - Valóban azt teszi.
 Sürge asszony - Jól van, ne küldjön az Ég Page Annusra rosszabb sorsot! Mondd meg nemes Keszeg úrnak, megteszem, amit csak tudok. Anna jó leány, és én

kívánom neki, hogy... Itt jön a gazdám. Végünk van. Eredj ebbe a kamrába, nem marad soká itthon.

(Mária elbújik, Sürge énekelve fogadja Caiust)

- Caius - Mit énekelsz? Mért énekelsz? Nem bírom ki fájós fejjel. Hozz ki nekem a kamrából egy zöld dobozt! Érted, mit mondtam: egy zöld dobozt.
- Sürge asszony - Igenis, értem. Hozom már. (Félre:) Örülök, hogy nem ő maga ment be. Ha az asszonyt ott találja, még örjöngeni kezd. Ez az, uram?
- Caius - Ez. Nem ez. Akkor a kék doboz.
(A doktor maga megy a kamrába)
Ki van a kamrában? Tolvaj! (kirángatja)
- Sürge asszony - Jó gazdám, csillapodjék!
- Caius - Mért én csillapodjam?
- Sürge asszony - Ez egy becsületes ember.
- Caius - Mit csinál egy becsületes ember az én kamrámban? Nem becsületes dolog bejönni az én kamrámba.
- Sürge asszony - Hallja meg az igazat: a Fogadás úrtól hozott nekem üzenetet.
- Caius - Na és?
- Mária - Igen, úgy van, hogy megnyerjem...
- Sürge asszony - Nyughass, kérlek!
- Caius - Tartsd a szád! Mondjad, folytasd!
- Mária - Hogy megnyerjem ezt a becsületes asszonyságot, a kegyelmed szolgá-lóját, szóljon egy jó szót nemes Keszeg András érdekében Anna Page kisasszony előtt, házasság céljából.
- Sürge asszony - Ez minden, valóban. De én nem égetem meg az ujjamat, semmi szükségem rá.
- Caius - Nemes Keszeg András érdekében, házasság céljából! Na jó, várj csak egy kicsit!
(Levelet ír)
- Sürge asszony (Máriához) - Örülök, hogy ilyen nyugodt. Ha igazán indulatba jön, akkor hallanád csak, milyen vehementes és melankólikás. Mindazonáltal meg-teszem gazdádért, ami jót tehetek, de az ügy azon fordul meg, hogy a doktor, az én gazdám - hogy a füledbe súgjam, nem szeretnék erről sok beszédet - maga az én gazdám is szerelmes Page Anna kisasszonyba. De hát mindazonáltal ismerem Anna hajlandóságát, az nincs ám sem itt, sem amott.
- Caius - Te, besurranó! Add ezt a levelet Keszeg Andrásnak! Istenemre, ez kihívás. Elmetszem a torkát a parkban, és megtanítom a rühes pap-rikajancsit mesterkedni így meg úgy. Elmehetsz, nem kell, hogy itt lebzselj. Istenemre, levágom mindkét golyóját, nem marad neki egy sem, hogy a kutyáját megdobja vele.

(Mária el)

Sürge asszony - Ne is törődjön vele!

Caius - Te nem azt mondtad nekem, hogy magamnak kapom Anna Page-et? Istenemre, leölöm a paprikajancsit, és felszólítom a fogadó-st, hogy pár-bajsegédként összemérje a fegyvereinket. Istenemre, én magamnak aka-rom Anna Page-et!

Sürge asszony - Uram, a leányzó magát szereti, és minden rendben lesz. Hadd locsogjanak az emberek, mért is ne!

Caius - Istenemre, ha nem enyém lesz Anna Page, kiteszem a szűrődet a házamból.

(Caius el)

Sürge asszony - Tiéd lesz, majd megmondom, mi! Nem, nem, én ismerem Anna szándékát ebben. Egyetlen windsori sem ismeri jobban Anna szándékát, mint én, nem is érhet el nála többet, mint én – hála az Égnek.

Fenton (kintről) – Ki van odabenn? Hahó!

Sürge asszony - Ki van ott? Gyere be!

(Fenton jön)

Fenton - Nahát, jóasszony, hogy vagy?

Sürge asszony - Annyival is jobban, hogy uraságod érdeklődik felőle.

Fenton - Mi újság? Mit csinál a bájos Anna kisasszony?

Sürge asszony - Valóban, uram, bájos, szeretetre méltó és tisztességes, és mellest megmondhatom kegyelmednek, barátságot érez kegyelmed iránt, áldom érte az Eget.

Fenton - Célhoz érek, gondolod? Nem vész kárba az udvarlásom?

Sürge asszony - Minden az Úr kezében van odafönn, mindazonáltal, Fenton uram, akár a bibliára megesküszöm, hogy kegyedet szereti. Igazán. Ő túlságosan is melankólikás és töprenkedő, de ami kegyedet illeti, rendben van, csak előre.

Fenton - Jól van, fogd, itt van számodra pénz, hadd szóljon szavad mellett. Ha előbb látod, mint én, ajánlj engem!

Sürge asszony - Ajánljam? Hitemre, ezt teszem, és szándékom uraságodnak még regélni a többi kérőről is.

Fenton - Jól van, Isten veled, most nagyon sietek.

Sürge asszony - Ég legyen uraságoddal!

(kimennek)

3. szín: az utcán

(Page-né jön egy levéllel)

Page-né - Micsoda? Szépségem tavaszán elkerültek a szerelmes levelek, és most célpontjuk lettem? „Ne kérdezd okát, miért szeretlek, mert bár a szerelem az észet orvosul fogadja, tanácsait nem követi. Nem vagy fiatal, én sem vagyok az. Gyerünk hát, hiszen ez már egyesít. Vidám vagy, én is az vagyok, ez hát még jobban egyesít. Szereted az itókát, én is szeretem, kívánhatsz e szorosabb egyesülést? Legyen elég neked, Page-né asszony – ha egy katona szerelmével megelégszel – hogy szeretlek. Nem mondom, hogy szánj meg, nem ide illő szólam, hanem azt mondom, szeress! Hű lovagod, ki éjt s napot, vagy bármi napszakot, hagyván csapot-papot, érted átvív legott. John Falstaff”

Milyen júdeai Heródes ez! Aki élemedett kora miatt már-már szétesik, fiatal széptevőnek mutatja magát. Miféle meggondolatlan kifejezést ragadt ki – az ördög nevében – beszédemből ez a flamand borzsák, hogy így merészel megkísérteni? Hiszen még háromszor sem találkoztunk. Mit mondhattam neki? Az Ég bocsássa meg! Na hát, javaslatot nyújtok be a parlamenthez, hogy helyezték hatályon kívül a hájas férfiakat.

(Fordné jön)

- Fordné - Page-né asszony, elhiszed-e, éppen hozzád készültem.
 Page-né - És hidd el, én meg éppen hozzád. De rossz színben vagy!
 Fordné - Nem, ezt nem hiszem el. Bizonyítványom van az ellenkezőjéről.
 Page-né - Pedig én úgy látom, rossz színben vagy.
 Fordné - Jól van, akkor rossz színben vagyok. Page-né asszonyom, adj nekem tanácsot!
 Page-né - Mi a baj, asszonyom?
 Fordné - Asszonyom, ha csak egy örökké való pillanatig pokolra szállnék, lovagá üthetnének.
 Page-né - Micsoda? Ford Alice lovag?
 Fordné - Ej, napvilágnál égetünk lámpást. Itt van, olvasd! Ez az úr nem káromkodott, dicsérte az asszonyi illemet, és olyan egyenesen és tiszességtudóan beszélt, hogy megesküdtem volna, hogy olyan a természete, amilyenek szavai mutatják. Bizony, ezek nem tartoznak össze. Istenem, miféle vihar vetette Windsor partjaira ezt a cethalat? Hallottál már ilyet?
 Page-né - Hogyne. Bizonyágul itt van levelednek az ikertestvére. Betűről betűre ugyanaz, csak a két név különbözik. Biztosíthatlak, ezer ilyen levele is van, más-más nevek számára üresen hagyott hellyel, és ezek már a második kiadásból valók. Kétségkívül nyomtatja ezeket, mert édes-keveset törődik vele, mit nyomtat, ha egyszer mindkettőnket szívesen nyomtatna.
 Fordné - Nahát, ez teljességgel ugyanaz. Az írás is, a szöveg is. Mit képzelsz ez felőlünk?
 Page-né - Én bizony nem tudom. Azt kell hinnem, hogy nem ismerem magam. Mert ha nem látott volna bennem valamit, amiről magam sem tudok, sosem vetette volna ki rám a hálóját ilyen dühödten.
 Fordné - Azt mondd, hálót vetett? Fogadom, hogy én fogom őt kifogni.
 Page-né - Álljunk bosszút rajta! Adjunk neki találgát, mutassuk, mintha szívesen fogadnánk udvarlását, és vezessük orránál fogva furfangos halogatással!
 Fordné - Beleegyezem, hogy bármilyen gonosz csínyet műveljünk vele, ami nem mocskolja becsületünk tisztaságát. Ó, ha férjem látná ezt a levelet. Ez aztán örökös táplálékot adna a féltékenységének.
 Page-né - Éppen itt jön. És az én uram is. Ő bizony olyan távol áll a féltékenységtől, mint én, hogy okot szolgáltatassak rá. Remélem.
 Fordné - Te vagy a szerencsésebb asszony.
 Page-né - Süssünk ki valamit együtt a hájas lovag ellen! Gyere velem!

(Elmennek. Ford, Page, Valérián és Rugby jön)

- Ford - Remélem nem igaz.
 Valérián - Van ám, hogy a remény csak csonka eb. Sir John nődért bomol.

- Ford - Asszonyom nem ifjú már.
 Rugby - A lovag csábítgat dúst, szegényt, ifjat és vént egymás után, uram, ipics-apacsra kedve van, vigyázz.
 Page - Szereti asszonyomat?!
 Valérián - Tüzes májjal. Kergesd el, vagy rohanj Te magad!
 Ford - Csak türelem, hiszen majd rájövök.
 Rugby - Ez színigaz. Nem kedvelem a füllettős tréfát.
 Valérián - Nekem kellett kedvei és nedvei levelét asszonyomhoz vinnem.
 Rugby - Száz szónak is egy a vége: Falstaff szereti nődet. Adieu.

(A két inas elmegy)

- Page - Higyjem is el? Még mit nem?!
 Ford - Fölkeresem Falstaffot.
 Page - Ilyen csak a mesében van.
 Ford - Ha rájövök... Na jó.
 Page - Nem hiszek ám egy ilyen sehonnainak. Nahát, Ford uram!
 Ford - Hallottad, mit mondott nekem ez a semmiházi?
 Page - Igen. És te hallottad, amit a másik mondott nekem?
 Ford - Gondolod, hogy van benne valami igazság?
 Page - Nem hiszem. Nem hiszem, hogy a lovag ilyen ajánlatot tett, de ez a kettő, aki azzal vádolja őt, hogy asszonyaink után töri magát, vajon mért hazudna?
 Ford - Ettől még nem tetszik nekem jobban a dolog. A fogadóban lakik?
 Page - Úgy bizony, ott lakik. Ha közeledne feleségemhez, nem akadályoznám meg benne, és ami mást kap az asszonyomtól, mint éles szavakat, az hadd nőjön fejemre.
 Ford - Nem kételkedem feleségemben, de arra azért nem vagyok hajlandó, hogy összeeresszem őket. A férfi néha túlságosan jóhiszemű. Én nem akarok semmit sem homlokomon hordozni.
 Page - Nézd, itt jön szószátyár fogadósunk. Vagy borgőzzel tele a feje, vagy pénzzel az erszénye, mikor ilyen vidámnak látszik.
 (A Fogadós jön)
 Fogadós - Hogy s mint, gazduram?
 Ford - Nem tartasz velünk, Page uram? Multság vár ránk. Uraim, párviadal készül nemes Keszeg András és Caius, a doktor között.
 Fogadós - Egy szóra, Fogadós uram. Sir John Falstaffról van szó.
 Ford - Van valami követelésed az én lovagommal, az én vendéggavallérommal szemben?
 Fogadós - Nem, semmi, szavamra. De egy palack égetett szeszt adok neked, ha bejuttatsz hozzá, és azt mondod neki, hogy Patak a nevem, csak a tréfa kedvéért.
 Page - Itt a kezem, jó uram. Legyen hozzá progresszusod és agresszusod. Na, jól mondtam? És a neved legyen Patak. Na, megyünk, urak?
 Fogadós - Ez a doktor a kardforgatáshoz is ért?
 Page - Hagyjad, uram, tudnék erről mesélni. De itt szívügyről van ám szó, Page uram. Azám.
 Page - Veled tartok, bár jobb szeretem, ha csak civakodnak, mint ha vagdal-koznak.

(Fogadás és Page el)

Ford - Bármilyen magabiztos is ez a bolond Page, én mégsem vehetem el a gyanúmat ilyen könnyedén. Feleségem Page házában, a lovag társaságában időzött, s hogy ott mit műveltek, nem tudom. Tüzetesen kell átvizsgálnom az ügyet. Nem ismer engem, és így kifürkészhetem Falstaff szándékát. (El)

4. szín: a fogadónál

(Falstaff és Sürge asszony jön)

Sürge - Jó reggelt uraságodnak.
 Falstaff - Jó reggelt, asszony:
 Sürge - Nem asszony, uraságod engedelmeivel.
 Falstaff - Akkor leányzó.
 Sürge - Esküszöm, nem, mint anyám volt, hogy világra jöttem.
 Falstaff - Ilyen eskünek hiszek. Mit kívánsz?
 Sürge - Uraságoddal egy-két szót szólni.
 Falstaff - Egy-kétezeret is, szépasszony. Én pedig kegyeskedlek hallgatni.
 Sürge - Van egy bizonyos Fordné, uram, de nem jönne kissé közelebb?
 Falstaff - Jó, bizonyos Fordné, azt mondod. Mi van vele?
 Sürge - Hát uram, ő áldott egy teremtés. Uraságod nagy kópé. Na, nem baj, az Ég bocsássa meg kegyednek és mindnyájunknak, csak ezt kérem.
 Falstaff - Fordné. Ki vele: Fordné...
 Sürge - Valóban, ez az ügy veleje: Úgy elcsavarta a fejét uraságod, hogy az tiszta csoda. A legelső udvaronc, mikor az udvar Windsorban tartózkodott, nem csavarhatta volna el így. Pedig hát voltak itt lovagok, uraságok, nemes emberek a saját hintóikon. Elhiheti, kocsi kocsi után, levél levél után, ajándék ajándék után, ami megnyerte volna akármelyik asszony szívét, és kijelentem, még csak egy pillantást sem kaphattak tőle. Biztosíthatom, grófok, kegydíjasok, néki az mind egykutya.
 Falstaff - De mit mond ő nekem? Beszélj röviden, te nőstény Merkúr!
 Sürge - Hát megkapta a kegyed levelét, és köszöni ezerszer, és értésére adja kegyednek, hogy férje tíz és tizenegy között nem tartózkodik otthon.
 Falstaff - Tíz és tizenegy között?
 Sürge - Úgy van, és akkor kegyed eljöhet, és azt mondja: „megtekintheti a képet, ami úgy tetszik”. Ford uraság nem lesz otthon. Jaj, az édes asszonyka nem él ám jól vele. Nagyon féltékeny ember, keserves élete van vele szegénykémnek.
 Falstaff - Asszony, add át neki hódolatomat, nem mulasztom el az alkalmat.
 Sürge - Helyesen beszél. De van még egy üzenetem uraságod számára: Page-né is szívből köszönti. Hadd súgjam meg kegyednek, ő olyan iszonytatóan erényes és úri, és sosem láttam még asszonyt, aki ennyire rajongana a férjéért, és mégis arra érdemlegesített engem, hogy közöljem uraságoddal, hogy férje ritkán távozik el otthonról, de reméli, eljön még annak is az ideje. Én bizony hiszem, hogy varázsereje van kegyelmednek, úgy ám.

- Falstaff - Nincs énnékem, megnyugtathatlak. Ha eltekintünk jó tulajdonságaim vonzerejétől, más bűbáj nincs bennem.
- Sürge - Áldassék a nagy szíve érte!
- Falstaff - De mondd csak, Fordné és Page-né közölték egymással, hogy szeretnek engem?
- Sürge - Ez aztán valóban tréfa volna. Nem olyan tapintatlanok. Na, ez igazán ördögi volna.
- Falstaff - Isten veled, add át üdvözetemet mindkettőnek! Itt az erszényem, és még adósod is vagyok.
(Sürge asszony el)
Ez a hír megőrjít. Na, mit szólsz öreg Sir? Hát csak előre! Ezentúl többre tartom vén testedet, mint eddig. Hát még szemet vetnek rád? Azután, hogy oly sok pénzt pazaroltál, végre keresni fogsz? Derék testem, fogadd köszönetemet. Csak hadd mondják, hogy hájtömeg, ha egyszer bájtömeg.
- (Fogadós jön egy csésze égetett borral)
- Fogadós - Sir John, valami Patak nevű uraság keresi, beszélni óhajtana kegyelmeddel, és ezt a korty italt küldi uraságodnak.
- Falstaff - Patak a neve?
- Fogadós - Igen uram.
- Falstaff - Hívd hát ide!
(Fogadós el)
Áldott legyen az a patak, amely ilyen italt csorgat. Fordné és Page –né, egészségünkre!
- (Ford jön)
- Ford - Adjon Isten, uram!
- Falstaff - Fogadj Isten, uram! Velem óhajt szólni?
- Ford - Bocsánat, hogy így ajtóستól rontok a házba.
- Falstaff - Szívesen látom. Mi az óhaja?
- Ford - Én Patak vagyok, nemes ember és elég jómódú.
- Falstaff - Patak uram, óhajtom közelebbi ismeretségét.
- Ford - Az az igazság, hogy van itt egy zacskó pénzem, ami terhemre van. Ha segítene vinni Sir John, fogja a felét vagy az egészet, hogy könnyítsen a terhemen.
- Falstaff - Uram, nem tudom, mivel szolgálhatom meg, hogy teherhordója lehetek.
- Ford - Megmondom, ha figyelmével megajándékoz.
- Falstaff - Beszéljen, Patak uram!
- Ford - Fölfedek egy dolgot kegyelmed előtt, amelyben nagyon is el kell árulnom önnön gyarlóságomat.
- Falstaff - Nagyon jó, folytassa!
- Ford - Él egy úrhölgy ebben a városban, a férje neve Ford.
- Falstaff - Igen, és?
- Ford - Régóta szeretem őt, és kijelenthetem, sokat költöttem rá. Rajongó figyelemmel kísértem, kerestem az alkalmat, hogy találkozzam vele. Megvásároltam minden apró eshetőséget, ami látásával ajándékozhatott meg. Röviden: úgy üldöztem őt, ahogy a szerelem üldözött engem. De

akármit érdemeltem is, annyi bizonyos, hogy semmi jutalmat nem nyertem.

- Falstaff - Egy biztató ígéretet sem?
 Ford - Soha.
 Falstaff - Miféle szerelem volt hát a kegyelmed szerelme?
 Ford - Olyan volt, mint valami szép ház a más ember telkére építve.
 Falstaff - És mi célból árulta el nekem?
 Ford - Egyesek azt beszélnek, hogy ha velem szemben erényes is, másokkal okot ad a szóbeszédre. Sir John, szándékom valójában a következő: kegyelmed kiváló nemesember, mindenhova szabad bejárása van, katonai, udvari és tudományos rangja tekintélyt kelt.
 Falstaff - Ó, uram!
 Ford - Itt van a pénz, költse el, csak annyit adjon cserébe idejéből, hogy lelkes rohamot intéz Ford feleségének erénye ellen. Nyerte meg a hölgy kegyét önmagának!
 Falstaff - Összefér hajlandósága hevével, hogy én nyerjem el, amit kegyelmed vágyik élvezni? Nagyon botor gyógyszer.
 Ford - Értse meg célokat! Ő úgy tanyázik tisztessége csúcsán, hogy lelkem örületét nem is merem mutatni előtte. De ha az ön közreműködésével ki tudnám üzni tisztasága, jó hírneve és házassági esküje bátyja mögül, rögtön lenne esélyem. Mit mond rá, Sir John?
 Falstaff - Először is: bátor vagyok pénzt átvenni, másodszor: adja a kezét, végül: nemesi becsületemre fogadom, kegyelmed elnyeri Ford feleségének kegyeit.
 Ford - Pénzben nem lesz hiánya, Sir John, nem szabad, hogy legyen.
 Falstaff - Fordnéban nem lesz hiánya, Patak uram, nem szabad, hogy legyen. Elárulhatom, hogy együtt leszek vele. Ő maga tüzte ki a találkozókat: tíz és tizenegy között az a nyomorult, féltékeny férje nem lesz otthon. Keressen föl később, majd megtudja, hogy haladok.
 Ford - Áldom az Eget, hogy megismerhettem önt. És ön ismeri-e Fordot, uram?
 Falstaff - Nem ismerem. Azt beszélnek, hogy a féltékeny gazfickónak tömérdek pénze van, amiért is a feleségét nagyon csinosnak találom. Kulcsként szándékozom felhasználni őt a csirkefogó pénzes ládájához.
 Ford - Ha nem ismeri Fordot, nehezen tudja kikerülni, ha látja.
 Falstaff - Kössék föl a félkegyelműt! Úgy átszúrom tekintetemmel, hogy eszt veszti, még kardot sem kell rántanom ellene. Keressen föl este, most mennünk kell.

(Elmennek)

5. szín: erdő, park a város szélén

(Keszeg és Page jön)

- Page - Nem kellene ezt a párbajt ennyire komolyan venni.
 Keszeg - Nem-e? Tessék, itt a kihívás: „Keszeg András, akárki légy is, vedd tudomásul, hogy hitvány pernahajder vagy!”
 Page - Eddig komoly.

- Keszeg - „Ne csodálkozzál rajta, és ne ámuldoztasd rajta az elmédet, mért nevezlek így, mert én annak éppenséggel nem vagyok hajlandó okát adni.”
- Page - Nagyszerű fordulat.
- Keszeg - „Utálok a képedet, de hitemre nem ezért hívlak párbajra.”
- Page - Rendkívül tömör és amellet páratlanul értelmetlen.
- Keszeg - „Az útált képedet odatolod Anna kisasszony elé, és nem átallsz praktikákhoz folyamodni, hogy elvehesd.”
- Page - Az én Annámat?
- Keszeg - „Az Isten irgalmazzon egyikünk lelkének. Irgalmazhat az enyémnek is, de én jobbat remélek. Esküdt ellenséged: doktor Caius.”
- Page - Tetszik ez az elszántság, de minek párbajozni?
- Keszeg - Ha erre a levélre nem ugrik talpra egy nemes ember, akkor nincs neki se talpa, se lába, nemhogy kardja.

(Fogadós jön)

- Fogadós - Hogy mivel sértette meg, nem tudom, de ellenfele a fasorban várakozik, és olyan dühös és vérszomjas, mint egy vadász. Elő a kardot, aztán helyén legyen ám a szíve, mert ő bizony fúrge kezű, nem sokat teketóriázik, és a vágása halálos.
- Page - Megyek, megkeresem. (el)
- Keszeg - Megbocsáss, uram, miféle doktor ez?
- Fogadós - Úriember, tudós ember és humanista. De ha párbajra kerül a sor, valószínűs ördög. Három lelket kiszakasztott már a hüvelyéből. És most olyan irgalmatlan a haragja, hogy nem engesztelheti meg más, csak a halál kínja, meg a sírgödör.
- Keszeg - A házassodást vállaltam, az sem kis veszély, de hogy meg is haljak érte!
- Fogadós - Nemes ember így nem beszél.
- Keszeg - Nemes szavakkal szót értenék a doktorral.
- Fogadós - Aligha, uram, mert ennek a haragja nagyon is valós sérelemből fakad, így hát csak rajta, szolgáltasson neki elégtételt. Kardot ki, és kövessen!

(Fogadós és Keszeg elmegy, Caius doktor jön, mögötte Page)

- Caius - Azt mondtad, itt van, uram.
- Page - Itt volt.
- Caius - Elbújt. Megszökött. Istenemre, megmentette a lelkét, hogy nem jött el. Már halott lenne, ha itt lenne. Fogd a töröd uram, megmutatom, hogyan ölöm meg.
- Page - Jaj, uram, én nem tudok vívni.
- Caius - Fogd már a töröd!
- Page - Csakhogy nem velem kell vívnod. Egy nemesemberrel, katonaviselttel, aki talán több embert kaszabolt le a háborúban, mint ahányat doktor uram megműtött. Ezért hát, ha kedves az életed, ügyelj a kobakodra, mert ellenfeled mellett szól minden előny. Állítólag vívómester volt a nagymogulnál.
- Caius - Igen? Page uram, kérlek, csinálj egy tanúsítványt, hogy itt vártam, két óra hosszat vártam, és nem jött el a gyáva.

(Keszeg és a Fogadós jön)

Keszeg - Ki a gyáva? Hetvenkedő doktor!
 Caius - A kardom megmutatja, nemes és nemzeti leányrabló!

(Vívznak, de meggyőződés nélkül, gyáván, komikusan)

Fogadós - Lássunk küzdeni, lássunk szúrni, perdülni, itt is lássunk, ott is lássunk, lássuk, mint adod döféseidet, visszavágásodat! Lássuk kifolyni a hősi vért! Lássuk lehanyatlani a hős testét holtan!

Caius - Annáért meghalni!

Keszeg - Vagy inkább élni. Nem?

Page - Egy szóra, urak! Nem állhatom a verekedést. Azt sem állhatom, hogy az én Annusomról a kard döntsön, és nem én.

Keszeg - Remélem, számíthatok pártfogásodra, Page uram.

Page - Számíthatsz, Keszeg uram, én teljesen melletted vagyok, de a feleségem meg egészen a kegyed oldalán áll, doktor úr.

Caius - Hitemre, el is hiszem, a leányzó meg szerelmes belém, kulcsárném, Sürge asszony, elárulta nekem.

Fogadós - Az ifjú Fentonról sem szabad megfeledkezniük, uraim. Míg hősöknek, alkudoznak, ő tűzi gomblukába a virágot.

Page - Az én beleegyezésemmel ugyan soha, ennyit ígérhetek. Semmi vagyona. Nem a lányomat akarja elvenni, hanem az én pénzemet. Menjünk, urak, meglátjuk, kinek az akarata győz!

Fogadós - A fogadóban egy kupa borral hűtsük le a harc hevét!

(Mindenki kimegy. Szünet.)

II. FELVONÁS

1. szín: Fordék házában

(Fordné jön, mögötte Valérián és Rugby inas hoz egy nagy ruháskosarat)

Fordné - Ide tegyétek!

(Page-né siet be)

Page-né - Gyorsan, gyorsan. Hol a ruháskosár?
 Fordné - Már intézkedtem, nyugodj meg! Megmondtam nekik mindent, elejétől a végéig, nincs szükség több utasításra. Induljatok, és gyertek, ha hívlak!

(szolgák el)

Page-né - Megyek, elrejtőzöm.
 Fordné - Ne felejtsd a végszódat!
 Page-né - Sose félts! Ha nem jól játszom, kifütyülhetsz.

(Page-né kimegy, Valérián jelenik meg)

Valérián - Sir John bejött a hátsó kapun, asszonyom, és óhajtja társaságodat.
 Fordné - Eredj, mondd, hogy egyedül vagyok!
 (Valérián el)
 Rajta hát, majd elbánunk ezzel a túlérétt görögdinnyével. Megtanítjuk, hogy különbséget tegyen gerle és liba közt.

(Falstaff jön)

Falstaff - Enyém vagy-é hát égi ékkövem?
 Fordné - Ó, édes Sir John!
 Falstaff - Fordné asszony, én nem tudok hízelegni, én nem tudok fecsegni. Szégyellnem kéne, de én szeretném, ha férjed halott volna, akkor téged hölgyemmé tennélek.

Fordné - Én a te hölgyed, Sir John? Siralmas egy hölgy lennék.
 Falstaff - Az Úr nevére, vak vagy, ha ezt mondd. Tökéletes udvarhölgy válnék belőled, és ezek az izmos lábak milyen délcegen lépkednének az udvari bálon.

Fordné - Hidd el, nincs bennem ilyesmi.
 Falstaff - Mi az, amiért szeretlek? Ez győzzön meg téged, hogy van benned valami rendkívüli. Nézd, én nem tudok hízelegni, és azt mondani, hogy ez vagy meg az vagy, mint némely szenvelgő ficsúr, aki olyan, mint a férfiruhába bújt asszony, én ehhez nem értek, de szeretlek téged, és senki mást, csak téged.

Fordné - Ne hitegess, uram! Attól félek, hogy Page-nét szereted.
 Falstaff - Ugyanígy mondhatnád azt is, hogy belebolondultam a fogadó cselédjébe.

- Fordné - No, jó, az Ég tudja, hogy mennyire szeretlek, és te is megtudod egy napon.
- Falstaff - Meg fogom érdemelni.
- Fordné - Meg kell mondanom: máris megérdemled.
- Valérián (kintről) Fordné asszonyság! Itt van Page-né asszony, szörnyen izgatott, és veled akar beszélni, de tüstént.
- Falstaff - Meg ne lásson engem! Elrejtőzöm a függöny mögé.
- Fordné - Meg is kérlek rá, olyan pletykafészek.

(Falstaff elbújik, Page-né jön)

- Fordné - Mi a baj? Mi van?
- Page-né - Ó, Fordné asszony, mit tettél? Megszégyenülsz és véged van örökre.
- Fordné - De hát mi a baj, kedves Page-né asszony?
- Page-né - Mikor ilyen becsületes férjed van, és mégis ilyen súlyos okot adsz neki a gyanúra.
- Fordné - Milyen gyanúra? Milyen okot?
- Page-né - Szégyelld magad! Hogy csalódtam benned!
- Fordné - Jaj, hát mi a baj?
- Page-né - Jön a férjed windsori urakkal, kutatni valami nemesember után, akiről azt állítja, hogy a te engedélyeddel tartózkodik a házban, és visszaél azzal, hogy ő nincs itthon. Elvesztél.
- Fordné (súgva) – Beszélj hangosabban! (hangosan) Ó, csak nem?
- Page-né - Előresiettem, hogy figyelmeztesselek. Ha tisztának tudod magad, örülök neki, de ha van itt valami ismerősöd, távolítsd el, védj a jó híredet!
- Fordné - Mit tegyek? Valóban van itt egy nemes ember, kedves barátnóm, és magamat nem féltsem annyira a szégyentől, mint őt a veszélytől. Ezer fontért nem adnám, ha kint volna a házból.
- Page-né - Szégyen, gyalázat. Férjed itt van a közelben. Gondolj ki valami szök-tetési módot, a házban nem rejtheted el. Hogy csalódtam benned! Nézd, itt van egy kosár, ebbe belebújhat. Vess rá szennyes ruhát, mintha mosatni küldenéd.
- Fordné - Nem megy. Sokkal kövérebb, semhogy belebújhatna. Mit tegyek?

(Falstaff előjön)

- Falstaff - Mutassátok, mutassátok! Hadd lássam! Belebújok.
- Page-né - Micsoda? Sir John Falstaff? Hát ennyit érnek a leveleid, lovag?
- Falstaff - (halkan) Szeretlek. Csak téged szeretlek. (hangosan) Segíts ki innen! Hadd bújjak bele.

(Belebújik a kosárba, beborítják szennyes ruhával)

- Fordné - Valérián, Rugby!

(A szolgák jönnek)

- Fordné - Gyertek, emeljétek föl ezt a szennyest! Vigyétek a mosónőhöz a Datchet rétre, siessetek!

(Ford és Page jön)

- Ford - Ha ok nélkül gyanakszom, akkor csúfoljatok ki, megérdemlem. Hova viszitek ezt?
- Valérián - A mosónőhöz, uram.
- Fordné - Mi dolgod vele, hogy hová viszik? Éppen neked kell törődnöd még a szennyesruhával is?
- Ford - Nagyon szeretném, ha tisztára moshatnám magunkat a szennyestől. Majd mindjárt kiderül.
(A szolgálak a kosárral el)
Uram, járjuk be a házat! Kutassuk, keressük, fürkésszük, fogadom, hogy kiugratjuk a rókát.

(A férfiak kimennek)

- Page-né - Hát nem kétszeres mulatság ez?
- Fordné - Nem is tudom, mi tetszik jobban, hogy a férjemet rászedtük, vagy hogy Sir Johnt.
- Page-né - Milyen izgalomban lehetett, mikor a férjed megkérdezte, mi van a kosárban.
- Fordné - Attól tartok, szüksége is lesz a mosásra. Ha bedobják a mosóvízbe, még jótétemény is lesz a számára.
- Page-né - Ördög vigye a csirkefogót!
- Fordné - Különös a férjem gyanúja, hogy Falstaff itt tartózkodik. Még sosem láttam ilyen vadul féltékenynek.
- Page-né - Majd kieszelek valami cselt, hogy ezt megtudjuk, és további tréfát üzhessünk Falstaffal. Üzekedő szenvedélyét aligha hűtöttük le.
- Fordné - Küldjük hozzá üzenettel azt a bolondos banyát, Sürge asszonyt.

(A férfiak visszajönnek)

- Ford - Nem tudok rátalálni. Lehet, hogy a bitang azzal kérkedett, amit el nem érhetett?
- Page-né - (Fordnéhoz) Hallod ezt?
- Fordné - Szépen viselkedsz velem, uram, mondhatom.
- Ford - Igen, szépen.
- Fordné - Az Ég tegyen jobbá a gondolataidnál!
- Ford - Ámen!
- Page - Magad ellen vétesz, barátom.
- Ford - Az én hibám, én szenvedek miatta.
- Page - A rossz lelkiismereted miatt szenvedsz.
- Ford - Gyertek, sétáljunk egyet a parkban! Kérlek, bocsássatok meg, egyszer majd elmondom, mért tettem ezt.

(mind el)

2. szín: szoba Page házában

(Fenton és Anna Page jön)

- Fenton - Apád szívét, látom, meg nem nyerem, ne is küldj hozzá többé, édesem.
 Anna - Jaj, hát mi legyen?
 Fenton - Légy már te magad! Ellenvetése, hogy úrnak születtem, s hogy költekezve megromlott helyzetem az ő kincsével vágyom orvosolni. S azt mondja, nem lehet, hogy téged én másképp szeresselek, mint csak a vagyont.
 Anna - Lehet, hogy igazat mond.
 Fenton - Nem, úgy segítsen ezentúl az Ég! Bevallom, bár apád vagyona volt, mi hozzád egykor udvarolni hívtam, de míg a szépet tettem, úgy találtam, hogy többet érsz aranynál, zsáknyi pénznél.
 Anna - Keresd apám kegyét, de ha alkalom s alázatos könyörgés meg nem szerezné, arra titkos tervem vagyom.

(Súgdolóznak, Fogadós, Keszeg és Sürge asszony jön)

- Fogadós - Szakítsd félbe társalgásukat, Sürge asszony! Hadd szóljon magáért Keszeg úr!
 Keszeg - Széna vagy szalma lesz belőle, én dűlőre viszem.
 Fogadós - Ne rémüljön meg!
 Keszeg - Nem, ő nem rémít meg, csakhogy félek.
 Sürge - (Annához) Hallgass ide, Keszeg úr szeretne egy szót szólni veled.
 Anna - Jövök. Apámnak választása ez.
 Sürge - És hogy van a jó Fenton úr? Kérlek egy szóra.
 Fogadós - Jön már, lépjen hozzá, uram. A származása, a család...és a többi.
 Keszeg - Nekem volt ám apám, Anna kisasszony. Sir John jó tréfákat tudna róla mesélni neked. Elmesélhetem Anna kisasszonynak azt a csínyet, hogyan csent el apám két ludat az ólból?
 Fogadós - Anna kisasszony, nemes Keszeg András szereti kegyedet.
 Keszeg - Úgy van, szeretem. Úgy, mint akármely asszonyt Windsorban.
 Fogadós - Úgy fogja tartani, mint valami nemesasszonyt.
 Anna - Kedves Fogadós úr, engedje, hogy ő maga legyen a kérő! Nos, Keszeg úr?
 Keszeg - Nos, kedves Anna kisasszony...
 Anna - Mi az akarata?
 Keszeg - Az akaratom? Teringettét, ez aztán csinos tréfa, igazán! Még nem készítettem el végső akaratomat, hála az Égnek, nem vagyok olyan beteges teremtés.
 Anna - Úgy értem, Keszeg úr, mit akar velem?
 Keszeg - Igazán, a magam részéről keveset vagy éppen semmit sem akarok kegyeddal. Édesapja és Sir John megindították az ügyet, ha nekem lesz szerencsém, jó, ha nem, legyen boldog, aki részesül benne. Ők jobban megmondhatják kegyednek, hogyan áll a dolog. Megkérdezheti édesapját, itt jön.

(Page és Page-né jön)

- Page - Nos, Keszeg úr!

- Page-né - Fenton úr?!
- Page - Hát Fenton úr itt mit keres? Sértesz, uram, hogy mindig látogatsz.
- Keszeg - Page uram, itt vagyok, ahogy megbeszéltük.
- Page-né - Fogadós uram, legyen ön is üdvözölve!
- Fogadós - Megtisztel.
- Page - Szeresd őt Annusom! (Fentonhoz) Megmondtam, hogy lányom már elígértem.
- Anna - De jó apám...!
- Fenton - Jó Page uram, ne légy ily ingerült!
- Page-né - Jó Fenton úr, ne járj a gyermekemhez!
- Page - Nem illik ő hozzád.
- Fenton - Uram, hallgass meg!
- Anna - Apám, hallgass meg!
- Page - Nem és nem, Fenton úr. Fogadós uram, Keszeg fiam, jöjjetek! Te, ismervén szándékomat, sértesz ezzel.

(Page, Fogadós és Keszeg el)

- Sürge - Beszéljen Page-né asszonnyal!
- Fenton - Jó asszonyom, mivel leányodért oly tisztességes érzellemmel égek, így szerelmem zászlaját kell emelnem, s nem visszalépnem. Légy a részem!
- Anna - Ne adj ama bolondnak, jó anyám!
- Page-né - Nem is, jobbat találok én neked.
- Sürge - Az én gazdám, a doktor úr.
- Anna - Inkább földbe ássanak nyakig, és kövezzenek halálra!
- Page-né - Ne aggódj, Fenton úr, barátod nem leszek, sem ellened. Be kell sietnie, mert apja megharagszik.
- Fenton - Isten veled, Annám, Ég veled!

(Page-né és Anna el)

- Sürge - Ez az én művem. „Micsoda – mondom - bolondhoz vagy orvoshoz akard kergetni a gyermekedet? Nézd Fenton urat!” Ez az én művem.
- Fenton - Köszönöm, s édes Annusomnak add e gyűrűt még ma. Ez pedig tiéd.
- Sürge - Ég adjon kegyednek jószerencsét!

(Fenton el)

Áldott szíve van, de mégis szeretném, ha Anna kisasszony a gazdámé lenne, vagy Keszeg úré lenne. Vagy valóban Fenton úré? Megteszem, ami tőlem telik mindhármukért, hiszen így ígértem meg, de legspeciálisabban a bőkezű Fenton úrért. Na jó, most más ügyben kell eljárnom: Sir John Falstaffhoz a két asszonykámtól. Milyen tökfőj vagyok, hogy így elácsorgom az időt. (El)

3. szín: a fogadóban

(Falstaff és Mária jön)

- Falstaff - Mária, hallod-e?
Mária - Itt vagyok, uram.
Falstaff - Eredj, hozz nekem két pint pálinkát!
(Mária el)
Hát azért éltem idáig, hogy kosárban hordozzanak, mint egy rakomány pacalt a hentestől? És a Themzébe hajtsanak? Ha még egyszer így megcsúfolnak, messék ki az agyvelőmet, süssék meg vajban, és dobják egy kutyának újévi ajándéku! A gazemberek lelkipurdalás nélkül vetettek a partra: szemét, sár és patkányok közé. Megfúltam volna, ha a széle nem olyan lejtős és sekély. Leginkább a vízbefulladásától irtózom, mert a víz az felpuffasztja az embert, és mi lett volna belőlem, ha felpuffadok?
- (Mária itallal visszajön)
- Mária - Itt van Sürge asszonyság, hogy kegyeddel beszéljen.
Falstaff - Add ide, hadd öntsek szeszt a Themze vizéhez, mert olyan hideg a belem, mintha ágyékom hűtésére hólabdákat nyeltem volna. Menj, küldd ide, és keverj egy jó italt nekem.
- (Mária ki, Sürge be)
- Sürge - Engedelmevel, jó napot uraságodnak.
Falstaff - Mi van?
Sürge - Fordnétól jövök uraságodhoz.
Falstaff - Fordné! Elég fordulatot volt a napom, jól belefordítottak a Themzébe.
Sürge - Jaj, szörnyű nap! Az áldott jó szív, nem az ő hibája volt. Olyan dühös a legényeire, elértették az utasítást.
Falstaff - Én is dühös vagyok, hogy bolondos asszony ígéretére építettem.
Sürge - Jajveszékél is miatta, megszakadna uraságod szíve, ha látná. Férje madarászni megy, ő meg szeretné, ha még egyszer felkeresné, nyolc és kilenc között. Gyorsan meg kell vinnem a választ. Majd ő kiengeszteli, biztosítom.
- Falstaff - Jó, meglátogatom, mondd meg neki, de figyelmeztess, gondolja meg, hogy mit ér egy férfi. Vegye észbe önnön gyarlóságát, és aszerint ítélje meg az én értékeimet!
- Sürge - Megmondom.
Falstaff - Helyes. Kilenc és tíz között.
Sürge - Nyolc és kilenc között, uram.
Falstaff - Jó, eredj!
Sürge - Béke uraságoddal! (El)
Falstaff - Csodálom, hogy nem hallok Patak úrról. Nagyon tetszik nekem a pénze. Hiszen itt jön.
- (Ford jön)
- Ford - Jó napot, uram!
Falstaff - Nos, Patak uram, azt jött megtudni, mi történt köztem és Ford felesége közt?
Ford - Valóban, Sir John, ezért jövök.
Falstaff - Nem hazudok kegyelmednek, ott voltam a házában a kitűzött órán.

- Ford - És sikerült, uram?
 Falstaff - Nagyon balul, Patak uram.
 Ford - Hogyan? Megváltotta elhatározását?
 Falstaff - Nem, Patak uram, de az az aljas férje örökös féltékenységi rohamával éppen találkozónk pillanatában tört ránk, amikor átöleltük, megcsókoltuk egymást.
- Ford - Micsoda, míg kegyelmed ott volt?
 Falstaff - Míg én ott voltam.
 Ford - És Ford nem találta ott?
 Falstaff - Fordné asszony leleménye jóvoltából kiszállítottak egy ruháskosárban.
 Ford - Egy ruháskosárban!
 Falstaff - Ő rohant kutatni, én meg elpályáztam, mint szennyesruha. De hallgassa meg, mi jön még: három különböző halál kínjait szenvedtem, először elviselhetetlen félelmet, hogy a vezérürü fölfedez, másodsor beszorultam a karddal a gyomromban, végül, mint az erős szeszt bedugaszoltak bűdös ruhákkal, melyek a saját zsírjukban avasodtak, csoda, hogy meg nem fulladtam. És mikor jól megpácolódtam, akkor a szennycsatornába dobtak.
- Ford - Igazán lesújt, uram, hogy mindezt miattam szenvedte el. Így az én ügyem kétségbeejtően áll. Nem kísérli meg többé?
 Falstaff - Patak uram, előbb dobjanak az Etnába, mint hogy így hagyjam el azt az asszonyt. Férje ma reggel madarászni ment, tőle pedig új üzenetet kaptam találkozóra: nyolc és kilenc közt van az órája.
- Ford - Nyolc már el is múlt.
 Falstaff - Akkor indulok a találkozómra. Megkapja öt kegyelmed. Adieu! Patak uram, kegyelmed Fordot fel fogja szarvazni.

(Mindketten el)

4. szín: Fordék házában

(Falstaff és Fordné jön)

- Falstaff - Fordné asszonyom, bánatod fölemésztette fájdalmamat. Látom, hogy engedelmes vagy a szerelemben, és kijelentem, hogy hajszálig viszonzni fogom. És Fordné asszony, nemcsak a szerelem egyszerű kötelességében, hanem minden fölszerelésével, ékességével és szertartásával. De bizonyos vagy most a férjed felől?
 Fordné - Madarászni ment, édes Sir John.
 Page-né (kintről) – Hahó! Fordné! Komámasszony!
 Fordné - Gyorsan a kamrába, Sir John.

(Falstaff el, Page-né jön)

- Page-né - Hogy vagy, édesem? Ki van itt még kívüled?
 Fordné - Senki, csak a házam népe. (suttogva) Beszélj hangosabban!
 Page-né - Igazán örülök, hogy senki sincs itt, mert asszonyom, férjedre újra rájött a bolondja. A férjemnek háborog az egész megházasodott emberiség el-

len, és üti saját homlokát, kiabálva: „Nőjetek ki, szarvaim!” Boldog vagyok, hogy a kövér lovag nincs itt.

- Fordné - Mért? Őt emlegeti?
 Page-né - Senki mást. És esküdjök, hogy a múltkor kosárban vitték ki a lovagot. Bizonygatja férjemnek, hogy most is itt van.
 Fordné - Mennyire vannak innen?
 Page-né - Rögtön itt lesz.
 Fordné - Elvesztem. A lovag itt van.
 Page-né - Akkor te szégyentelen leszel, ő pedig halott. Ki vele, el vele! Jobb a gyalázat, mint a gyilkosság.
 Fordné - Merre menjen? Hova rejtsem, a kosárba?

(Falstaff előjön)

- Falstaff - Nem megyek a kosárba. Nem mehetek el mielőtt megjön?
 Page-né - Már esélyünk sincs rá.
 Falstaff - Talán a kandallóba.
 Fordné - Ott is keresni fog. Nincs rejtekhely, amit ne ismerne.
 Falstaff - Akkor ki kell menjek.
 Page-né - Ha kimégy, meghalsz. Hacsak nem álruhában. Nem tudom. Nincs női ruha, ami elég nagy lenne rá.
 Falstaff - Áldott szíveim, eszeljete ki valamit!
 Fordné - Szolgálóm nényének, a brentfordi kövér asszonynak van egy öltözet odafönn.
 Page-né - Az jó lesz. Kövess, Sir John!

(Falstaff Page-nével el)

- Fordné - Szeretném, ha az uram találkozna vele. Nem állja a brentfordi vénasszonyt. Esküdjök, hogy boszorkány. Kitiltotta a házamból és veréssel fenyegette. Legények, gyorsan!
 (A két szolga bejön)
 Rajta, legények, vigyétek újra a kosarat! Dologra.
 Rugby - Könyörögj az Éghez, hogy ne legyen tele lovaggal megint.
 Valérián - Remélem, nincs benne. Inkább vinnék ólmot.

(Ford és Page jön)

- Ford - Le a kosárral, bitangok! Te, ott a kosárban, gyere csak elő! Kerítő bitangok. Most szégyenüljön meg az ördög! Asszony, nézd csak, milyen tisztességtelen ruhát küldesz fehéríteni.
 Page - Ez több a soknál, téged meg kéne kötözni.
 Ford - Szórjátok ki mind a fehéreneműt!
 Fordné - Ha férfit találsz közöttük, nyomd el, mint egy bolhát!
 Ford - Nem, hanem keresztül döföm, fölnyársalom...(Tört ránt, és a szennyest döfködi. Az inasok kimenekülnek) Nincs itt, akit keresek.
 Page - Másutt sincs, csak az agyadban.
 Ford - Segíts átkutatni a házamat, csak még ez egyszer. Ha nem találom meg, akkor legyek mindörökre tréfáitok céltáblája.

- Fordné - Page-né asszony! Gyere ki az öregasszonnyal, férjem bemegy a szobába!
- Ford - Öregasszony? Miféle öregasszony az?
- Fordné - A szolgálóm nénikéje Brentfordból.
- Ford - Az a boszorkány, az a vén, kerítő rima! Nem eltiltottam a háztól? Küldetésbe jön, mi? Varázsol, vajákol, ráolvas, ólmot önt.
- Page-né - Jöjjön, fogja a kezem!

(Page-né jön a női-ruhás Falstaffal.)

- Ford - Gyere, te boszorkány, te szipirtyó, ki a házamból, azt mondom! (Üti)
- Fordné - Ne bánts, édesem! Uram, ne engedje, hogy megüsse az öregasszonyt!
- Ford - Majd adok én neked. (Üti) Ki a házamból, te boszorkány, te szipirtyó, te ruhes görény! Majd megbabonázlak én, majd jövendölök én neked.

(Falstaff kijut)

- Fordné - Nem szégyelled? Agyonverted a szegény asszonyt:
- Page-né - Kitelik tőle.
- Ford - Kössék föl a boszorkányt!
- Page - Kicsit én is sajnálom, de én nem szeretem, ha egy asszonymak szakálla van. Láttam a kendője alatt.
- Ford - Mondtam, hogy boszorkány. Minden trükkre képes.
- Fordné - Eláruljuk-e férjeinknek bolondozásunkat?
- Page-né - El, hogyan, már csak azért is, hogy kikergessük férjed fejéből a bogarát. És ha szívük vágya úgy hozza, hogy tovább kínozzák a bűnös, kövér lovagot, álljunk melléjük.
- Fordné - Hadd kíméljünk meg a kereséstől meg a kudarctól. Úgysem találtok élő embert a házban. Falstaffot verted ki, nem az öregasszonyt. A tréfa így kerek, mert tréfa volt az egész.
- Page-né - Lehet komolyan venni egy olyan csábítót, mint a hájas, vén Sir John Falstaff?
- Fordné - Aki önmagát és minket sem vett komolyan, amikor ugyanazt a csábító levelet küldte el mindkettőnknek és ugyanakkor. Tessék a bizonyíték. (odaadja a leveleket)
- Ford - Szó szerint azonos. És mindkettőtöknek egyszerre küldte el?
- Page-né - Ugyanabban az óranegyedben.
- Page - Én hittem nőmben, és bizonyosságát látom.
- Ford - Bocsáss meg, asszonyom, Most erényed elöttem, eddigi eretnek előtt szilárd, akár a hit.
- Fordné - Jó, jó, elég. Ne légy oly túlzó a meghódolásban, mint a sértésben voltál.
- Page - De tervezzünk tovább: csak adjanak nőink –nyilvános tréfánkat segítve– a vén kövér legénynek új találkát, hol elcsíphetjük és megszegyeníthetjük.
- Page-né - Üzenetet küldünk neki, hogy éjfélkor a parkban akarunk vele találkozni.
- Ford - Lehet, sosem jön el. De menjünk a tervet érlelni, egy nagy „Szent Iván éjre” felkészülni.

(Mind el)

5. szín: a fogadóban

- Falstaff - Bár az egész világot becsapnák, mert engem be is csaptak, meg is csaptak. Ha az udvar fülébe jut, hogyan hurcoltak meg és botoztak meg, addig ostoroznának tréfáikkal, míg össze nem zsugorodnék, mint a tepertő. Nincs szerencsém, amióta kártya mellett hamisan esküdtem. Megbánnám én már a bűneimet, de ki győzné szusszal azt a rengeteg imádságot, ami kellene hozzá.
(Sürge asszony jön)
- Sürge - Te meg honnan jössz, mért jössz?
- Falstaff - Én bizony a két féltől.
- Falstaff - Ördög vigye az egyik felet, a másikat meg az ördög öreganyja. Többet szenvedtem miattuk, mint amennyit egy ilyen gyarló, állhatatlan ember elviselni képes.
- Sürge - És ők nem szenvedtek? De bizony, tanúsítom. Különösen Fordné, az áldott szívű, akit kékre-zöldre vertek.
- Falstaff - Mit beszélsz nekem kéket-zöldet? Engem a szivárvány minden színére vertek, és jó, hogy le nem csukattak, mint brentfordi boszorkányt.
- Sürge - Uram, hadd beszéljek veled a szobádban! Majd meghallod, mint haladnak a dolgok, és fogadom, elégedett leszel. Levelet is hoztam. Áldott lelkek, micsoda hűhó, amíg összekeveríthetlek benneteket..
- Falstaff - Menjünk a szobámba!

(Mindketten el)

6. szín: a városszéli parkban, éjjel

(Page és Keszeg jön)

- Page - Az éjszaka sötét, fényjelek, szellemek jól illenek hozzá. Ég segítse játékunkat! Keszeg fiam, ne feledd a lányomat!
- Keszeg - Nem bizony. Beszéltem vele, van is jelszavunk, amiről egymásra ismerünk: fehér ruhában lesz, hozzálépek, és így kiáltok: „csitt”, ő meg azt kiáltja: „csatt”. És fölismerjük egymást.
- Page - Így is jó, de mi szükség a csitt-csattra? A fehér ruha úgyis elárulja őt. Fogd kézen, és szöktesd meg! Nincs párbaj és nekem sincs házi perpatvar. Rajta, lapuljunk meg, míg nem látjuk tündéreink fényjelét.

(Elmennek, Page-né, Fordné és Caius jön)

- Page-né - Doktor uram, a lányomon zöld ruha van. Ha időd érkezett, fogd kézen, eredj velem a paplakba, és gyorsan intézd el a dolgot. Most menj a ligetbe! Nekünk még tennivalónk van.
- Caius - Tudom, mit kell tennem. Adieu. És ha valaki utamba áll, én fölnyársalom.

(Caius el)

Page-né - Férjem majd nem örül annyira Falstaff gyalázatának, mint amennyire feldühödik azon, hogy a lányomat a doktor veszi nőül. De nem baj, kis pörlekedés jobb, mint a nagy bánat.

Fordné - Hol jár most Annus és tündércsapata, és hol van a hájas ördög, Falstaff?

(Falstaff jön)

Falstaff - Szólított valaki, vagy a lomb susog? Most segítsenek a forróvérű istenek! Emlékezz, Jupiter: bika lettél Európáért, a szerelem szarvakat rakott rád. Ha az isteneknek így tüzel a gerincük, akkor mit tegyen a szegény halandó? Ami engem illet: itt vagyok, a titkos jel szerint windsori szarvas vagyok, és a legkövérebb szarvas az erdőben. Ki jön itt? Az ünöm?

(Fordné és Page-né jön)

Fordné - Sir John! Itt vagy, szívem szarvasa? Én hívem, én hímem!

Falstaff - Az én est-hajnal csillagos nőstényem?

Fordné - Page-né asszony velem jött, édes szívem.

Falstaff - Osztogatok rajtam, mint törbe ejtett bakon. Mindkettőnek jut elég. Agancsomat a férjeitekre tesztálok. Most aztán a pajzán Cupidó mindenért kárpótlást ad.

Page-né - Jaj, mi ez a hang?

Fordné - Ég irgalmazzon!

Falstaff - Semmit sem hallok. Csak a szívünk kalapál.

Page-né - Meneküljünk!

(Elfutnak)

Falstaff - Úgy látszik, az ördög nem akarja, hogy elkárhozzam, nehogy a bennem lévő zsírtól lángba boruljon a pokol.

(Rugby fehér lepelben oszon át a színen)

Itt vagy, szerelmem? Egy csókkal pecsételd, hogy nem hagysz magamra!

Rugby - Én Rugby vagyok, az inas, maga vén szatír! (el)

(Zöld lepelben Valérián jön, mögötte Caius doktor)

Falstaff - Te vagy szerelmem? Megtréfál a sötétség. Most nem engedlek.

Caius - Ő az enyém, és bárki vagy is, élve nem hagyod el a ligetet.

Falstaff - Jaj, Istenem, mit vétettem?

(Caius kézen fogja Valériánt, és elviszi)

(Rugby jön vissza és ellenkező irányból Keszeg)

Keszeg - A fehér ruha. Itt vagyok. Csitt! Ja persze: semmi csitt-csatt.

Falstaff - Ki csattog itt? Te vagy, imádoztam, bűnöm fekete éjjelén?

Keszeg - Hát itt van megint? Párbajozni akar megint? Nem hátrálok meg. Keresztüldöföm, torkát metszem.

Falstaff - Összes jó és rossz istenek! Hogy mért jöttem én ide?!

Keszeg - Drága Annám, csak „csitt” és jöjj velem!

(Keszeg Rugbyvel el)

(Lassan kivilágosodik. A Ford házaspár és a Page házaspár jön)

- Page-né - Kérlek, gyerünk, elég volt már a tréfa. Sir John, kedvelsz-e még Windsorban asszonyt? Látod, férjem, ez a szép maskara nem városi, erdőhöz jobban illik.
- Ford - Na, uram, ki most a felszarvazott? Ford vagy Patak, vagy netán Falstaff?
- Falstaff - Kezdem belátni, hogy szarvassá vagy inkább lóvá tettek.
- Fordné - Úgy van, és ökörré is. Lehet választani.
- Falstaff - Nincs választásom. Tündérekem reméltem az éjszakai erdőn, és csak ördögöket találtam. Ostobaságom ólomsúly rajtam, tegyetek velem, amit akartok.
- Ford - Elviszünk egy bizonyos Patak urasághoz, akit kizsebeltél, akinek kerítője akartál lenni. Azon kívül és felül, amit elszenvedtél, azt hiszem, a pénz visszafizetése gyötrő csapás lesz számodra.
- Fordné - Nem, férjem, ez legyen fájdalom díja, és féltékenységed tandíja.
- Ford - Jó, itt a kezem, és mindent feledjünk.
- Page - Végül is légy vidám, lovag! Ma este házamnál lakmározol, és kérek, ott majd neved ki feleségem, aki most rajtad nevet. Mondd meg neki, hogy Keszeg úr elvette a lányát.
- Page-né - A doktorok kételkednek benne. Ha Anna Page az én lányom, akkor ő e pillanatban Caius doktor felesége.

(Keszeg jön)

- Keszeg - Hallja csak, Page apám!
- Page - Mi van, fiam? Elvégezted?
- Keszeg - Elvégeztem? Átmentem Etonba, hogy feleségül vegyem Anna Page kisasszonyt, és hát ő nem más, mint egy nagy léhűtő kamasz. Ha nem templomban vagyunk, hát elbánok vele. Ne tudjak mozdulni, ha nem azt hittem, hogy Anna. Pedig egy cselédfiú volt.
- Page - Életemre, akkor nem az igazit vitted el.
- Keszeg - Odamentem a fehér ruhához, „csitt”-et kiáltottam, ő velem jött, és mégsem Anna volt.
- Page-né - Ne haragudj, tudtam szándékodról, zöldbe öltöztettem a lányom, így a doktorral van most a kápolnában, és bizonyára egybekeltek már.

(Caius jön)

- Caius - Hol van Page-né asszony? Istenemre, rászedtek. Egy fiú, egy suttyó nem Page Anna! Istenemre, rászedtek.
- Page-né - Hát nem a zöld ruhást vitted el?
- Caius - De igen, és az egy suttyó volt. (El)
- Ford - Ez különös. Kié lett az igazi Anna?
- Page - Rosszat sejtek, itt jön Fenton úr.

(Fenton és Anna jön)

- Anna - Bocsáss meg, jó apám, anyám, bocsánat!

- Page - Kisasszony, hogy van az, hogy nem Keszeg úrral mentél el?
Page-né - Mért nem mentél a doktorral, leány?
Fenton - Szégyenre szántátok ti őt oda, ahol nem volt arány a szerelemben. De most mi, rég egymáshoz tartozók, tudjuk, hogy el nem választ semmi többé. Mit ő merészelt tenni: szent a véték.
Ford - Nyugodjatok meg, úgy sincs már segítség. Az Ég vezet minden hű szeretőt, pénzen földet kapsz, sors adja a nőt.
Falstaff - Örülök, hogy miközben igyekeztetek engem megsebezni, némely nyilatok célt tévesztett.
Ford - Jó, legyen. De Pataknak adott szavad mégsem száll a széllel: mert ő Ford asszonyával hál ma éjjel!

(Mind el)

(Vége)